

وزیده برمانه می انخوردی کلاب

Ketabton.com

لومری شعری تولکله

کال ۱۳۷۷

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي
بَدَأَ خَلْقَ الْإِنسَانِ
مِنْ طِينٍ مِمَّا يَخْتَارُ
ثُمَّ عَلَّمَهُ الْقُرْآنَ
وَجَعَلَ مِنْهُ الْكَلِمَ
الطَّيِّبَاتِ وَالْكَافِرِينَ
لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ

د کتاب ځانگړنې:

|||||

د ټولگې نوم : د زړه پر پانه مې انځور دې گلاب

شاعر : اجمل اند

لومړی چاپ : ۱۳۷۷ هجري لمريز

کمپوز : په خپله شاعر

د لومړي چاپ تیراژ : ۵۰۰ ټوکه

ډالۍ:

خپل جگړې خپلي او خورېدلي هېواد گران افغانستان او ټولو هغو بې وطنه مساپرو ته، چې وطن ته د تلو هيله د زړه په وينه په خپلو زړونو کې ژوندۍ ساتي.

د شاعر یادښت

قدرمنو لوستونکیو: ستا سو په وړاندې زما دشعرونو لومړی ټولگه ده ، دا ټولگه د اوس نه اووه کاله دمخه په ډېرو ترینګلو شیبو کې چاپ شوی وه . او په کې زما ډېر هغه شعرونه دي چې ما په خپل کلې کې لیکلي دي.

هغه مهال چې مور د ننگرهار د فرهنگي یون په نوم یو وړ بندار درلود چې تکړه لیکوال اوشاعر استاد لاپاچا ازمون ددې فرهنگي یون مشر وو، دا د هماغه لورینه وه چې دا ټولگه یې هغه مهال چاپ کړه ، که څه هم دهغه وخت له امکاناتو سره یې چاپ بدوکی نه و خودوستانو یې بیا بیا د چاپي ستونزو یادونه کوله ، بل دا شعري ټولگه هغ وخت په کم شمیر کې هم چاپ شوې وه نو ژر ترې تمه شوه . دا مهال چې ما د کومې نسخې په مټ دا بیا ټایپوله دهغې نسخې هم ځینې پانې ورکې دي.

په هر حال ، له دې امله چې دا ټولگه ماته تر خپلې بلې هرې لیکنې گرانه ده نو د خونديتوب په موخه یې د ټول افغان ویب پانې ته سپارم ، هم به خوندي شي هم به یې که څوک وغواړي ولوستلی شي.

د ټول افغان د چلونکي شیرزاد کاموال ورور دې کور ودان وي چې په خپله خواری یې د پښتو ژبې د چوپړ په موخه په دې وخت کې داسې ډېرې اسنتیاوې مور ټولو ته چمتو کړي.

خداي دې یې په گوتو برکت کړي

په مینه

اجمل اند

۲۰۰۵ جون ۴ کابل

اند او د زړه د پانې انځور يې

يو سترې اند ته چا د كلي لويه لار څارله

يو لوپته نن په دې پورې بلي و ځنډيده

ريني رينبي ټيکري نه به دې کومه پيڅکه نيسي

ورواچوه لاسونه گراني اند او بو اخیستی

نه پوهېږم چې خبره له کومه ځايه راوخلم اوددې ټولگې په باب څنگه دزړه غوټه وسپرم ، خدای شته چې ددې ټولگې لوستو او د شاعر دومره ژر پرمختگ يې دومره هک پک کړې يم چې يوه خبره له بلې رادمخه کيږي . ددې ټولگې په لوستو کې مې مېنه ، عاطفه ، صميميت ، بيوسي ، عاجزي د ښکلا په جامه کې په يو بلا انځورونو او يو عالم نوبت کې ولوستل . ددې ترڅنگ مې چې کله د شاعر پر عمر او د شاعرۍ پيل ته پام شو نو بيا به له ډېرې خوشالي په جامو کې نه ځايېدم او داهيلې به مې په زړه کې راوتوکيدې چې که د پوهنځي اوشوونځي دروازې مو تړلي دي ، خو دځوان ملي او اسلامي فکر زرينې پلوشې لا هم په کليو او بانډو کې غزونې کوي چې د خپلې فرهنگي گاندي په باب سوچ وکړي .

اوس لاهم د وطن په گوټ گوټ کې له ډېرو ستونزو سره سره يو شمير غوټۍ په غورږيدو دي او داسې څه په خپلو وږمو کې رانغاړي چې د زړو په کروندو کې يې راټوکوي .

له ښه مرغه پښتو شعر په دې ورستيو دوه لسيزو کې ډېرې تاندې ځانگې و غوړولې او ډېر سترې يې دمه سيوري ته کړل ، پښتو شعر له څو کلونو راهيسې اوس ددې جوگه شو چې خپل شاعرانه منزل ومومي او د لنډيو د لنډې گنډې او انځوريزې وينا الهام واخلي . ددغو شاعرانو بهير ورځ په ورځ په زياتيدو دي ځکه ((ډېرې غوټۍ په غورږيدو ښکاري)) چې ددې هيلو څخه يو همدا ټولگه ده . ددې ټولگې د خيالونو شنه لمن ده ، چې د نښترو شور او د ((بزرگې څوکې)) د زرکو اتن د ذهن پردې په گډا راولي ، دا دهغو ارمانونو دنيا ده چې سپيڅلتيا ، ښکلا ، انسانيت او حيا د ژوند گانه بولي او د شاعر اند لوستنه او سپړنه د لوستونکي په ذهن کې بلا هيلي راټوکوي ، ځکه شاعر يې لا ډېر تاند دی او په مخکې يې لا ډېرې هبلې سترگکونه وهي ارمان فکر او انځوريز خيال يې دا په ډاگه کوي چې دې به ((که مرگي پرېښود دکابل منه به شينه)) .

لکه څرنگه چې نن سبا د غزل میدان گرم دی او په ریښتیا هم غزلیزې شاعرۍ له بلا نوښتونو ډک انځورونه په خپله غیره کې را نغښتي دي نو مخکې پرته ټولگې هم په خپلو پاڼو کې له نویو انځورونو ډکې غزلې رانغښتي دي ، ځکه ددغې ټولگې د شاعر شاعري او شاعرانه مزاج یو ډول ځانگړې مستي او رنگ لري . اند د فکر و خیال انځورگر دی . په ډېرو سادو وینو او خوږه ژبه داسې ښکلې او رنگینې خبرې له خولې راباسي چې خپله راتلونکې د لوستونکي او اوریدونکي په ذهن کې نوره هم روښانه انځوروي . داند تخیل او خپله د اند اند دواړه په ډېره ښکلې جامه کې ځلیږي او دخپل لیک ژبې ته یې د همدې ار (اصل) له مخې د تلپاتینې هار ور په غاړه کړې دی .

چا گوزار راوکړ د چینې اوبه یې خړې کړې

پورته لیونۍ شوه خدازده څه انتظار ونيوه

★★

ستا د سراب سراب ښکلا جهنمي دښتې ته

یو تنکی هیله په غیر کې جل وهلې وږمه

په دې بیت کې څومره رنگین او ښکلې انځور په څومره ساده وینو او روانه ژبه کې نغښتې دی ، یاد شوي دواړه بیتونه ژوندي انځورونه لري چې یو ډول ښکلا صمیمیت ، مینه او عاطفه په کې ځلیږي او یوه ډېره ښکلې تابلو جوړوي .

د اند پر تاند شاعرانه ذهن هم لکه د نورو شاعرانو د حالاتو گرد خپور دی ، دې که هرڅومر کوشښ وکړي چې یو انځور ټول له خندا بشپړ کړي خو بیا هم پر دې نه شي بریالی کیدای ځکه اند د خپل چاپیریال د انځورونو مفسر او ژباړن دی ، نو دد چاپیر چل لا تر دې دمه د لمبو په سیند کې لامبي او دخپلې گاندې په تمه د اوبښکو او وینو امیلونه پېي .

نواند څرنگه چې دیو حساس او تاند ذهن خاوند دی تر بل هر چا ځکه دی زیات کړیږي چې دده په سینه کې دعاطفې ډک یو غږ پټ دی . دده په انځوریز اند وخیال د یو لړ ډېرو ناورو دودونو سیورې هم راخپور شوی دی دا ځکه چې اجمل په ولس کې زوکړې دی او اوس هم په خپل کلي کې اوسېږي نو تر بل هرچا زیات دې دولس ژبه ده .

که څه هم د ځاني ژوند له مخې به اجمل په ولس کې له ډېرو ستونزو سره مخ وي خو د هنري ژوند له مخې به دې لومړی شاعر وي ، چې په طبیعي ډول یو زده کړې شاعر د ولس د ارمانونو او دودونو استازي په هنري انځورونو کې ټولنې ته وړاندې کړي ځکه لا تر دې دمه د ولس د ارمانونو غوښتنو، دودونو او نادودو ژباړن یوازې ولسي شاعرو چې هر څه به یې په ښکاره ژبه په تشو موزونو خبرو کې نغښتل ، خو د اجمل د بري ټکی دادی چې دې د ولس

استازي د طبيعي مناظرو رنگ ، گودرونه ، له منگيو سره په خندا خبرې ، ماښامونه ، مازيگري ، كليواله مينه، كليوالي دودېزې انگيرنې او..... په ډېره ښکلې هنرې روانه ژبه او ډېرو ساده ويينو کې نغاړي.

ده د يوې پيغلې د ژوند عكاسي كړې ده . دې د هغې پيغلې د ژوند ژباړن دی چې د ناوړو دودونو په جال کې ښكيل ده او په بدو کې يې د ژوند خبره كيږي ، دې د همدې پيغلې اوبښکې کله ناکله د خپل ټاټوبي سره پرتله کوي او دهغې معصوميت او سپيڅلې خيره انځوروي.

اند پر دې پوی دی چې د نړۍ د زياترو شهکارونو سوژې له ولسه اخيستل شوې دي ، نو خدای دې دده تاند ذهن ته بری ورکړي چې دې هم له ولسه ډېر څه رابرسېره کړي ځکه دې تيار د شهکارونو د سوژو په غېږه کې ژوند تيروي ، نو همدې ار ته يې بايد د فکر او خيال نيولې غزېدلې وي او د مرغلرو له اباسينه تش را ونه وځي.

زه خو وایم چې اجمل څنگه له شاعرانو سره په يو لنډ بيلتون کې دومره ژر داسې څه راوښکل چې د خپلې روښانې گاندي زيرې يې په نورو وکړ نو دا جوتوي چې د وطن غرونه، سندونه او شنه غېږه بي هيڅه نه دي.

اجمل د يو ښه حساس ذهن او لوړ احساس خاوند دی د هغه په زړه کې د عاطفې چينې خوتېږي نو ځکه خو د مينې غېږ ته په اهنګين غږ کې د جنگ له غېږې پنا وړي او په يو ډول ځانگړې اند په ډېره روانه اوبښکلې ژبه يې پيلوي

غېږ له دې بيا ځولۍ ځولۍ د رباب ترنگه راغلم

لکه افغان زلمې همدا ساعت له جنگه راغلم

تر پايه

او کله چې بيا د رباب غېږې له راشي او د مېنې په نغو پيل وکړي نو د کلي په ښکاري هم دا غږ کوي

لينده مه کشکوه سترگې دې رندې شه!

دا د کور کلي کوتره د ښکار نه ده

خو بيا هم اجمل چې هر څومره ولټوو د کلي له انځورونو ډېر بلې خوا ته نه ځي او د خپل بري ټکی په دی کې نغاړي چې د خپلو زده کړو اغېز او ولسي ژوند يې سره گډ کړي او د دواړونو يې طبيعي انځورونه د ذهن په تانده او حساسه پرده کېښلي دي او په ډېره ښکلې، ساده او روانه ژبه کې يې د طبيعي انځورونه دا سې په اهنګين غږ له خولې راوځي:

خلکو ويل د اموخته کوټرو ښکار گنا ده

خو چا زموږ د بغدادی کوټر وبال واخيسته

د خندا پیغله مې په شونډو هسې نه ژرپرې
وچو پارو یې د ټوپک په زور دستمال واخیسته

د ټوپک ډزې د چا ساندو غېږ کې ونيولې
له پورې کلي ورا رانغله ډولۍ و ځنډیده
سږ یې د اوبس د غاړې زنگ کړڅه کې کړنگ و نه کړ
ښايي رانغله په ایلبند کې کوچۍ و ځنډیده

د خندا ځل مې پانې پانې شي په وینو شونډو
لکه تنکي کوکنار گلونو کې ډلۍ ووهي
مه شلوه مراندې مې د زړه د خیمې یه جانانه!
نه چې ډېوه مې د ارمان د غم سیلۍ ووهي
شپونکی شهید دی، توله ماته، نغمواور اخیستی
د رغو زرکو ته به څوک خوږه شپیلۍ ووهي

اوس هم شمله د هندوکش هماسې دنگه ښکاري
خو پښتنه کېږدی یې غېږ کې ږنگه بنگه ښکاري
د چا غرور چې تاویزو او کوډونه ماتوه
هغه د شل منگیو میره اوس ملنگه ښکاري
خره شمله د سور سالو تر څنگه وېرېښیده
وايه اجمله چې اوس زیږ مازیگر څنگه ښکاري

نن د کوم ښکلي گلالي زلمي د مرگ په پور کې

يو گلالي پيغله زموږ له کلي بدو کې وږي

خدایه له هسکه زموږ برخه شول د جبر کاني

لکه ږلي رانه تنکي غنم په وږو کې وږي

د اجمل د همدغو بيتونو ښکلي انځورونه سپری کليو او بانډو ته بيايي ، له همدې بيتونو دا څرگنديږي چې د هغه انځوريزه وينا ورځ په ورځ په پخيدو ده او د نوښت پړاوونه وهي.

يو بل د نوښت ټکی چې دده په غزلونو کې تر سترگو کيږي ، هغه دادی چې دده د غزلو په تنسته کې د بيتونو يو ډول تسلسل او هماهنگي پرته ده هره غزل يې په ډيره طبيعي بڼه پيل او پای ته رسېږي ، هيڅ ډول تکلف او تصنع په کې نه ښکاري ، د غزلونو په لنډوالي او اوږدوالي پسې نه دی گرځيدلای ، په هر ځای کې يې چې د زړه موزون غږ د خيال او فکر له زوره لويديلی دی او د خپل ذهن انځورونه يې کښلي دي نو بيا يې په دې پسې سر نه دی خوږ کړی چې غزل يې ولې له پنځو بيتونو کم شو ؟ يا ولې اوږد نه شو ؟ بلکې له څومروالي نه يې څرنگوالي ته ډېر پام کړی دی ياني د دوديز تعريف ښکار شوی نه دی ، يوازې په همدې رمز يې ذهن او زړه پوه دی چې شعر د فکروخيال يو اهنګين عاطفي تړون دی اوبس:

غږې له دې بيا ځولې ځولې د رباب ترنگه راغلم

لکه افغان زلمې همدا ساعت له جنگه راغلم

تر پایه

خور مې که سينه باندي نيازبين مې کړه

ستا د دنگې غاږې لونگين مې کړه

تر پایه

د خدا پيغله مې له شونډو ږنگه بنگه پريوځي

لکه چې زرکه تکه سره د باز له چنگه پريوزي

تر پایه

او ياپه دې مطلع پيل شوی غزل:

کډه ترې د ډېرو ښکلو لاره شه

شاره شه دا پورې کوڅه شاره شه

تر ياپه

د اجمل اند په غزلیزه انځوریزه شاعرۍ کې یو ډول لطف ، نزاکت او ظرافت څپې وهي یو ډول ارمان په کې تر سترگو کیږي او کله ناکله دوه داسې انځورونه مخامخ کړي چې په لومړي انځور کې د عاطفې او معصومیت رنگ ځای، خو په دویم انځور کې بیا داسې تنده انځوروي چې د هغه لپاره بیا یوازې همدا د معصومیت او عاطفې رنگ ژوند گرځي . په ډېرو شعرونو کې یې دا تر سترگو کیږي چې شاعر خپلې اوبښکې تویوي او بیا په هغې د مېنې فصل ټوکوي . اند کمال کوي په اوبښکو کې د یو چا ژوند ویني او د هغه په انځور کې د سپیرو شونډو پتري لمبوي نو ځکه خو د دعا په لپه کې د اغوښتنه او زاری کوي:

په اننگو دې اوبښکې خدای لپاره مه وچوه

یو لیونی پرې د سپیرو شونډو پتري لمبوي

ددې ټولو خبرو پایله له دې اخلو چې د اجمل په تاند او حساس شاعرانه ذهن د سپین غر د ((بزرگې څوکې)) د نښترو نڅا او د مرغانو د رنگینو غرونو سیوری ان له کوچنیوالي خپور دی او اوس هم په دې رنگینو کې لامبې نو دده شاعرانه مزاج به څنگه څپې نه وهي او دده د ذهن له ډکه جامه به دا خواږه نه راڅاڅي:

جوړ د نښترو په تالا ځوانۍ یې اوبښکې توی کړې

چې د بزرگې څوکې سر کې سپوږمۍ و ځنډیده

طبیعی او اره خبره ده چې دی به شاعر کیده او شاعرانه مزاج به یې هم په غزل کې غزونې کولې ځکه د داسې شنو درو او غرنیو سیمو پر ذهنونو خدای پاک د شعر په دنیا کې د غزل مستي لوروي . نو پر ده هم د خپل ټاټوبي اغېز پرېوتې او دغزل رنگین هار یې ورپه غاړه کړې دي .

زه خپلې خبرې را لنډوم او دده شاعرانه مزاج ته مبارکي وایم ، که څه هم چې دده شعرونه به نیمگړتیا هم ولري او هره وینا له نیگرتیا خالي نه وي ، خو ما دده د تاند شاعرانه او ځاني ژوند له یونه دا پایله واخیسته چې دده په دغه

تاند گام او يون كې د پرمختگ خپې ډېرې نغښتي دي او پر نيمگرتياوو يې سيوري هم دروند دی نو ځکه د هغو راسپړنه اويادونه راته بي ضرورته وېرېښېده . نو په تلو تلو كې يو وار بيا ده ته ددې ټولگې د خپراوي له امله مبارکي وایم او د خدای له لوی درباره له تاسې درنو لوستونكيو سره يو ځای ده ته د يو اوږد عمر او شاعرانه ژوند غوښتنه كوم دده د شاعرانه ژوند لپاره دا دعا كوو چې:

خدایه! گورگورې تورې مه كړې

جینکۍ سرې شونې وروړي تورې راوړينه

امین

لال پاچا ازمون

جلال کوټ ، شامردان مېنه

۱۳۷۷ لمريز د سلواغې ۱۵ مه

نم

نم د گرهوان کلي کې بيا وارول

د غم کاروان کلي کې بيا وارول

بيا ناوکی په سرو ډوليو غواړي

ښامار دې وران کلي کې بيا وارول

بيا د سرو گلو جنازې ووتې

د اور توپان کلي کې بيا وارول

زړه به مې بيا بنو کې زورند گرځي

ظالم جانان کلي کې بيا وارول

بيا په کې توره بلا کوي وهي

شپو دارمان کلي کې بيا وارول

ل ۱۳۷۴

ژبه

چې مې سندرې تېرې تېرې وي تل پرڅه غواړي

ما ياده کړې ده اشنا له سره غاټوله ژبه

واړه بلبل د ښکلي گل ښايست ټپه ټپه کړ

ما غزل نه کړه ستا ښکلا په دغه ټوله ژبه

که پښتنې سندرې وايي د زلمو دېره کې

جانانه ! واخله له رباب او درانه ډوله ژبه

چې مې لاسونو زړه او سترگو کې لنډۍ ټوکيږي

څنگه به اخلي څوک له ما نه سندرې ټوله ژبه

وايم چې داسې تنده ماته کړمه ستا په شونډو

لکه د ميو تېرې تاوو کړي له کنډوله ژبه

غاتول

ستا حسن ته د خيال په منارو پورته کيدم

لمبو ته د سپرلي په تنابو پورته کيدم

خندل مې پام مې نه و خپل د څو شيبو ژوندون ته

غاتول غونډې له خاورو په ورو ورو پورته کيدم

ماشوم وم چې ښکلا او د سوز ساز مې پېژانده

سهار به د بلبل په ترانو پورته کیدم

رنگونه، بهارونه، الفتونه را کې نغښتي

يو خال وم د ښايست په اننگو پورته کیدم

هغه ناز مې اوس چيرته چې مې لمر نه ځان ساته

لیدم خو دې اشنا چې په لمبو پورته کیدم

له ډېرو به ددې ستي گوگل پوښتنه وکړم

دعا کوه اجمله که په پښو پورته کیدم

اتنې

رود چې د سپين غره په گريوانه کې اتنې واچوه

زرکو له مستې په تور راغه کې اتنې واچوه

سوز و د شپيلۍ څه د ښکاري د ټوپک غږ نه وو

شپون و چې هو سيو ورته غره کې اتنې واچوه

ښکلي رانه وژني مور يوازي ورته وير کوو
خود مو قاتلانو دکور وره کې اتن واچوه

زه به ورته مستې غرنۍ تپې شروع کړمه
بيا که تنکو ژيو په واده کې اتن واچوه

توره کور کې وه خو کباريانو را نه يوړله
غلو راته دننه په کاله کې اتن واچوه

تېرى شوم خومارشوم گراني څه شوي مازيگر شولو
ستا رندو يادونو مې په زړه کې اتن واچوه

۱۵/۲۰/۱۳۷۷ رودات ننگرهار

لونگين

خور مې که سينه باندي نيازبين مې کړه
ستا د دنگې غاړې لونگين مې کړه

خيال يمه په تورو کې مې ونغاړه
خور مې که، غزل يمه، رنگين مې کړه

غېږ کې مې ځای درکړ، گنا گار شومه
لوټ مې که، کابل مې که، ناورین مې که

نن مې په خوږو کتلو ولمانځه
شک یمه، گومان یمه، یقین مې که

خود به یې دیوانو سره گالمه
تا ویل ښاپېری د چین ماچین مې که

ومې خندوه د سرو لمبو منځ کې
پورته مې که خال د ورین جبین مې که

لال یم خو دوخت گردو وهلي یم
ومې منبه، توریمه تک سپین مې که

ماته سپارې د مینې ولوله
راشه د سپیڅلي عشق په دین مې که

کېرده ما د زړه په پرهرونو کې
څانگه مې که، گل مې که، را شین مې که

تاند مې كړه اشنا د ژوند چپنه يمه

شور مې كه خپې د اباسين مې كړه

۱۱/۱/۱۳۷۷ جلال كوټ

غر

ما پورې منگۍ چې د دلبر په ولو وځاندي

ټولې جينگۍ بيا د گودر په ولو وځاندي

خداې خبر چې ولې ستا تصوير مې مخکې مخکې شي

کله چې سپورمۍ د پورې غر په ولو وځاندي

د غزل لړ

څو که ورته لپه د زارو مې بار بار ونيوه

بيا هم پښتنه ښکلې خپل کړي انکار ونيوه

گوره که د سرو شونډو کنډول باندي يې ماته کړم

سر په سر روژه ما بي گنا، گناگار ونيوه

چا گوزار راوگر د چينې اوبه يې خړې كړې
پورته ليونۍ شوه خدازده څه انتظار ونپوه

روح به مې په تپه تياره گور كې ورته و ناڅي
لپه د د عا كه مې اشنا په مزار ونپوه

نن مې شنه خالونه د غزل په لړ كې وپپيل
جوړ مې ترې امپل كړ پسرلي ته مې لار ونپوه

انده ! بيا دې كوم ښكلي د زړه تارونه وچپړل
بيا چې دې د سوز نغمه د روح په سيتار ونپوه

۴/۴ /۱۳۷۶ ننگرهار

سيند

دښكلو وينو كې حالات مازيگري لمبوي
چې لا تر څو به مو په اور كې پسرلي لمبوي

لا يې په برخه په كلو كلو ژړا پرته ده
د اوښكو سيند كې به جانانه زندگي لمبوي

کلي کې هسې هم له خېرمې گناهنگار اوسپري
پرېرده زاهده چې په ميو کې خواني لمبوي

گودره! بخت ته دې زما په دوه لاسي سلام دی
د کلي ټول ښکلي دې غېره کې منگي لمبوي

په انگو دې اوښکې خدای لپاره مه وچوه
يو ليونۍ پرې د سپيرو شونډو پتري لمبوي

۲۷/۱۲/۱۳۷۶ جلال اباد

تور

ستا به هغه شېبې يادېږي کنه؟
چې زما وږو گنا هنگارو سترگو
ستا انگو کې د رنگونو د کاروان سر لښکر
چې د ښکلا په نيلى سپور او بې پروا خُليده
په سترگو واوهه نظره يې که
لکه د مړاوي گلاب ورژيده
او له اسه لاندې پرېووت
هغه مهال زما په وږو سترگو
ستا د ښايست د مړيني تور پورې شه

خو اوس حيران يم دې ته
چې د فطرت د محکمې قضاوت
د پښتني وطن د مينې واکمن
د عشق د کلي د جرگو سپين ږيري
زما د معصوم او بي گنا زرگوتي
د ځوانو هيلو ها بې وزله پېغله
د يو تنکي ارمان سپېڅلې غوتۍ
ستا ددې مراوو اننگو وارث ته
بدو کې ولې سپاري ؟
په دې د څه شي تور دی !؟

غرخه

د خدا پېغله مې له شونډو ږنگه بنگه پرېوځي
لکه چې زرکه تکه سره د باز له چنگه پرېوځي
لا خو د ژوند سندرې لیکو د لمبو په پاڼو
نو له سرونو به مو هسکې شملې څنگه پرېوځي
زما غرور به يې په سترگو گې نېزې ښخوي
که مې تنه ټپي ټپي شي له غورځنگه پرېوځي

زما د هيلو دنگ نښتر چې پرې له بيخه باسي

متې يې پرې شه چې له دې تېرو کلنگه پرېوځي

ښکاري! لينده دې پسې ښکته پورته مه ځغلوه

ماشوم غرځه دی هسې نه چې له گرنگه پرېوځي

پښتنې سترگې يې سوال سوال وي رانه ډېر څه پوښتي

د خيال په غېږ کې مې بي کوره يو ملنگه پرېوځي

د رود له ژبې غرنۍ سندرې څنگه اخلي؟

که د حجرو رباب مو مات مات شي له ترنگه پرېوځي

ډېر شازلمي به يې تر ملا کړي د افغان په نامه

د خوشال توره خو خدای مه کړه چې له شرنگه پرېوځي

جلال اباد ۱/۲/۱۳۳۷۷

بښنه

خوږمنو ټپي زړونو ته يې غلې غلې وايه

هلمنده! له خپل شوره ورته جوړ د عشق غزل کړه

زما په سترگو کې د اوبنکو کيردۍ و ځنډېده

سړ يې د اوبن د غاړې زنگ کوڅه کې کړنگ و نه کړ

بنايي رانغله په ايلبند کې کوچۍ وځنډېده

يو سترې اند ته چا د کلي لويه لار څارله

يو لويته نن په دې پورې بلۍ و ځنډېده

۱۱/۹/۱۳۷۷ خوگياڼي

غېره

کډه ترې د ډېرو بڼکلو لاره شه

شاره شه، دا پورې کوڅه شاره شه

ای برچې خورليې د غاټول گله!

ته د چا تنکي د مرگي ژباړه شه

ما غوندې زړه سترې ته چې غېره شي

زه د سيند څپه ته د سيند غاړه شه

څوک مې چې د ژوند سترگو کې اور کړي

ډوب مې په سيلاب د اوبنکو واړه شه

ژی

تنکي یتیم په تنکی ملا د ژوند وری پورته کړ

که کوچانی پېغلې په دواړو اوږو ژی پورته کړ

ها چې د درې منگیو بوج لاندې به نه کېږده

نن یې په څومره ناتوانی ها وړ منگی پورته کړ

گونگی

ټکه پرېوتې په ژوندون ټول کارو بار گونگی دی

کلی مو گونگ شو ، غر مو غلی دی او ښار گونگی دی

چې منصورې عشق یې د حق په نارو ولمانځلو

دا نو بیا چا ویل چې رسی گونگه ده ، دار گونگی دی

د چا مین سوې ټپې ورسره غبرگې نه شوې

زموږ حجره کې له مودو مودو سیتار گونگی دی

چې د چا سترگو ته په سترگو کې خبرې کوي

یا خو مئین دی یا خو خامخا اونسیار گونگی دی

د میرو تری د توتیانو سیل پرې نه کوزیږي

د کلي رود له شوره ولوېده چينار گونگی دی

اوبښکې به اوبښکو ته د کوم يرغل کيسه تېره کړي

زما ژبه پرې ده د توتي په شانې يار گونگی دی

٤/٨/١٣٧٧٧ خوگياڼي ، توتو

توتي

کاش چې زه هم د ميرو تېری توتي وی

ستا وړه خوله چې د لوړ کمر چپنه شوه

چې د مينې پيغمبر مې په کې خا ی کړ

د زرگي ښار مې يثرب وو مدینه شوه

هره دښته کربلا سيند مو فرات شو

هره پېغله د وطن مو سکينه شوه

خوار نظر مې تېری تېری پسې گرځي

چې ترې ورکه سته د سترگو ايینه شوه

زانی

چا يې كتاره سره خپل راتگ ترلې ورته
كلونه تير شول ليونۍ وايي چې زانې راځي

د كوم ارمان سپيڅلي روح ته ترې ډالۍ جوړوي
د چا له شونډو ژرغونې دعاگانې راځي

كلال

نور نو د چا زړه كې كرښې نه باسي
ستا د زني خال له زوره ولویده

څه به د اوږدې غړۍ منگي جوړ كړي
لاړه مست كلال له زوره ولویده

ستا زړه خو د غوښې دې ظالمه نه!
خير دى كه وبال له زوره ولویده

مزل

دا بيا مې ارادو لاس د خټك نيولى دى
د نوي وخت مغل ته يې اټك نيولى دى

کاروان به مې د هیلو ستا د زړه کابل ته رسي
رقيب که څو په لويه لار پاتک نيولی دی

افغان ، افغان همته وارخطا چې گوره نه شي
اوس يون مې د بري په لار چتک نېولی دی

۱۳۷۴

ياد

د خيال رمه مې بيا د کوم حسن په کښت گډه ده
د اوبنکو څپر کې مې غلی د روح شپون ویده دی

د لیلی یاده! په ټپي سينه يې ورو وريره
د بي وسې په سپره دښته کې مجنون و یده دی

د خيبر خاورې! پښتنې غزلې و ټوکوه
ستا په سينه کې د حمزه په شان پښتون ویده دی

غنم رنگه

ورسره زړه مې کډه واخيستله

چې ښکلي ښکلي مې له څنگه ولاړل

د قحطۍ کاله اوس دې سم وخورو

چې غنم کم شول غنمرنگه و لاړل

پرخه

نه ځم خو خندا د مست گودر مې وړي

غېړه کې مې واخلي مازيگر مې وړي

پرخه يم غاټوله! ستا په سيمه يم

ومي نغاړه پټه مې کړه لمر مې وړي

وامې خله ما ټول سترگو ته پورته کړه

تاو رانه لاسونه کړه لښکر مې وړي

ښاخ ددنگ نښتر سيلاب اخيستی يم

ځگ سره مې غاړه کړي په سر مې وړي

لوپټه

لوپټه چې دې ټپه دسهـــــــــار نه ده
جنډه کړې دې زما په مـــــــــزار نه ده

لا ژوندی يم لا زخمي سندرې وایم
لا ټپي ټپي ځواني مې په دار نه ده

په وړه خوله غرونه غرونه وعدي مه ږده
ستا ماشومه شان وعده د اتبار نه ده

لینده مه کشکوه! سترگې دې ږنډې شه
دا دکورکلي کوتره د ښکار نه ده

زما زده یې د کیمیا بوتې انځور دی
خو دا خاوره لا زما په اختیار نه ده

چې تر لسو منگو دروند ژۍ پر اوږو وږي
ده د دنگو غرونو پېغله د ښار نه ده
۱۳۷۵ لمريز ، کوزبیار خوگياني

نظر

گوره کوڅه کې بېر سر ولاړ دی

لیونی بیا د یار په در ولاړ دی

ستا پرنگي او یرغلگر نظرتہ

پښتون زرگی لکه خپبر ولاړ دی

منگی راواخله لا نا وخته نه دی

لا خو د غرو په څوکو لمر ولاړ دی

ماته خو اوس هم لا گلبن ښکارېږي

لا خو د وران وطن کنډر ولاړ دی

د اورنیو توپانونو وړاندې

ستي کابل مې لکه غر ولاړ دی

کمین

راپریوڅه ماهیپره د کابل سیند کې ځان گډ کړه

خوشال شه په اټک کې مغل خیلو ته کمین شه

یا ښکلی شه په خپله یا په ښکلو کې ځان ورک کړه

زما که منې راشه د سپیڅلي عشق په دین شه

یه ژونده! په زرکینو نرگسي لیمو مې کر کړې
ته گل شه ځانگه، ځانگه او په سترگو کې یې شین شه

غېږه

په غېږ کې د توپان یم چې مې کوم لورې ته وړي
دوخت یو خوار انسان یم چې مې کوم لورې ته وړي

زما د ژوند کیسې ته د پایلې ټکی مه ږده
تراوسه خو روان یم چې مې کوم لورې ته وړي

سراب

تېرې کوتره د اجل په سراب واوښتله
که پښتنه پیغله مو بیا پا په پنجاب واوښتله

بیا به نو لولم ستا د مستو مستو سترگو غزل
که دغه پاڼه مې د ژوند د کتاب واوښتله

معصومو هیلو مې چې ستا غېږې له دروره پنا
لکه رمه له شپون نه تله په قصاب واوښتله

زکات د مینې نور په تا هم غنم رنگه اوږي
ښکلا خو ستا هم له ټاکلي نصاب واوښتله

تاوه یې نه کړه په سینه کې لمر ترې ولوټله
د پرځې پړه نو خامخا پر گلاب واوښتله

مینې سندرې کړه اجمله! ساز کې ونغښتله
درځو نغمه شوه د ادم په رباب واوښتله

۲۱/۱۲/۱۳۷۶ جلال اباد

اوبښکه

زورڼد چې په پوزه کې نټکې ساتي
داسې به په شونډو کې سلگې ساتي

ژوند غواړي ((پرهره!)) الوته غواړي
خو به په سندرو کې هیلې ساتي

دا غرونه کمرې هم نغمې غواړي
شپون چې شوي نو څنگ کې به شپیلې ساتي

اوبنکه ده ، په پيڅکه کې يې ونغاړه

دا به زما تا سره ډالۍ ساتي

انده ! که په دې کلي کې شپې غواړي

تل به د ارمان ژبه گونگۍ ساتي

۳۱۷۷ دزمري دويمه

ښار

لمبې شوي بلي د گوگل په ښار کې
چې خال يې ورک شو د وړبل په ښار کې

خه لیونی یم چې د مینې په نوم
مرگ پسې گرځم د اجل په ښار کې

منې! دا ستا په دې بدنامه نامه
پټ پټ تاوېرم لکه غل په ښار کې

ولاړ حیران په څلور لارې د ژوند
لکه چې ورک کړي څوک منزل په ښار کې

داسې لوگي مې له ارمانه خيژي
لکه چې دود شي د کابل په ښار کې

۱۳۷۵ د وري دولسمه

تصویر

یو تصویر مې جوړولو ورته ناست وم
د چا یاد مې خندولو ورته ناست وم

يو يادگار ستا د نادودو مې جانانه!
په دې مات زړگي تراشلو ورته ناست وم

وريخ

لکه چې وريخو پورې غر ونيوه
داسي مې ستا غمو خيگر ونېوه

چې مو کېسې دېرو حجرو کې وشوي
جانانه اوس نو مينې سر ونېوه

ليونی

خو به د شپو په تنابو کې زانگې
ژوند تر خو به په تيارو کې زانگې

حسنه! منم خپله مغروره نه يي
خو کبرجنو انگو کې زانگې

احساسه! خود پرې لولپه شوي وسوي

لکه لوگې تل په لمبو کې زانگې

زرگيه! دې کې گنا ماته څه ده

ته يې په خپله په بڼو کې زانگې

اجمله خود دې ليونۍ بولي اوس

پر لار روان د خيال ټالو کې زانگې

۱۳۷۵ د غوايه اتمه

خوب

راته يې ښکلي يادول ، يادول

يوليوني غزل ته خوب نه ورته

بيگا يې ټوله شپه سندرې ويلې

خدازده په څه بلبل ته خوب نه ورته

نوکه

ها لوی غل د نښترو مې په شوکه کې نیولی
ښکاره مې د ((بزرگې څوکې)) څوکه کې نیولی

د سپین کاغذ په پاڼو قلم سرې کرښې راکاږي
د چا د وینو څاڅکې یې په نوکه کې نېولی

مساپره

نه ځم خو اشنا د چا خاطر ته ځم
پیر له د سندرو څر خیبر ته ځم

شم چې د صبرونو په نڅا کې ورک
خیال د کوم شاعر یم پورې غر ته ځم

وریت چې په انگار شوم ، شین منگی شومه
غېر کې د ماشوم په شان گودر ته ځم

غاړه را غاټوله مساپره یم
پرڅه یم سهار چې شي نو لمر ته ځم

هیلی

ځنگه وزر به پر هغې فضا هیلې ووهي
چیرې چې ښکلي د کابل د مرگ سلگۍ ووهي

ستا کو چاني یادونو خدازده کډه چیرته وړي
کله به بیا زما د زړه دشت کې کېږدی ووهي

شپونکی شهید دی ، توله ماته، نغمو ار اخیستی
د رغو زرکو ته به څوک خوږه شپیلې ووهي

د خندا ځل مې پانې پانې شي په وینو شونډو
لکه تنکي کوکنار گلونو کې ږلې ووهي

د خیال ورشو کې مې نن بیا څري د ښکلو رمي
زما زرگی شي چات شپول چاته کېږدی ووهي

که مېوندي ارادې بیا زلمو کې و غزېدې
نو د غیرت چېغې به ډېرې ملالې ووهي

مه شلوه مراندې مې د زړه د خیمې په جانانه!!!
نه چې ډېوه مې د ارمان د غم سیلې ووهي

۱۳۷۶ کب ۴

باور

يارانو خومره مو دا خپل زرگوتی سپين ساتلی
چې مو د وخت په داړه مارو هم يقين ساتلی

خدايه توبه چې نن هغه ستا د کعبی قسم خور
په جار نارې کړې راته وایي چې ما دین ساتلی

خیر دی که تور گرد د بارودو دې پر مخ ورک کړی
موږ تصور کې خو تل خال ستا په جبین ساتلی

سپړلیه ستا او ستا د رنگو احسان په څه ومنو
چې چاپیریال مو خپل په وینو تل رنگین ساتلی

د وخت نادودو که هر چو را ته تراشلی زرگی
مونږه بیا هم دا خپل تراشلی زړه سنگین ساتلی

ترخو حالاتو که ښکلا له ټول مالت نه وړې
خو ما په زړه کې د ارمان کورگی حسین ساتلی

۱۳۷۵ مرغومی ۸

غرنی

په کې د مستې غرنی مینې کیسه پرېوته

د ډبرلیک غوندې مې سترگو کې پخه پرېوته

ښکاري! همداسې د هوس له هسکه لاندې پرېوځې

لکه له غره نه چې هوسی ټپي سینه پرېوته

د کوم تیمور د کوم چنگیز وحشي لښکر پرې تېر شه

کنډر کنډر مې د ټپي زړه غلغله پرېوته

لکه شمشاد، لکه تورغر، لکه بزرگه څوکه

زما له هسکې کوپړۍ څه هسکه شمله پرېوته

لکه ارمان ، لکه لمبه ، لکه د هیلو غوتی

د باز له سرې پنچې چې زرگه تکه سره پرېوته

لکه ټپه ، لکه سندر، لکه غر د شپیلی

راته په خوله د چا غزل غزل نامه پرېوته

پيڅکه

ما خو مې تنکی مینه د سوال پيڅکه کې غوټه کړه

ستا بڼکلا مې ټوله د وبال پيڅکه کې غوټه کړه

نور به زوروره! ستا د زړه ټناکې ماتې وي

اوس چې مې خندا د وير د تال پيڅکه کې غوټه کړه

دا چې د ماشوم ذهن په غېږ کې مې لمبې شيندي

دا سپرغی خو تا زما د خيال پيڅکه کې غوټه کړه

هلته چې قاضي د قسمت ویش د نصیبو کاوه

خدازده زموږ سوله یې د کوم کال پيڅکه کې غوټه کړه

هلته دې زما په ژوندون نوم د انتظار کېښود

دا راته وعده چې د وصال پيڅکه کې غوټه کړه

خپله مې جانانه توروښپو کې د ژوند وارول

ماچې زندگي ستا د تور خال پيڅکه کې غوټه کړه

۱۳۷۶/۱۰/۱۲ خوگیانی کوزبیار

د ملنگ جان سپيڅلې اروا ته:

وخته! مين دې د ښکلا وژلی

تا د پښتو د بڼ بورا وژلی

د چا خندا چې ټول مالت ښوراوه

يو ليونی دې بي گنا وژلی

چې سپيده داغ کې يې سندرې ويلې

هغه بلبل مرگيه تا وژلی

زما د ډېر عمر بدل دی ورته

دې وخت يو ښکلی ډېر پخوا وژلی

هغه همدې کوڅو کې خیر ټولواوه

همدې کوڅو هغه گدا وژلی

اوبښتې ډېرې سپيرې سترگې ورته

په ورو سترگو دې دنيا وژلی

ملنگه تا چې له سندرو بس کړل

سوز د چاربيتې خدازده چا وژلی

لاسونه

چا زورورو مو کلک اینی دي په زړه لاسونه

داسې چې غورزوو هر خوا ساړه ساړه لاسونه

پښتون احساس مې رانه چا هم په زور وا نه خيسته

رېه ! که بند په بند مې پرې شول پښتانه لاسونه

زموږ له شونډو به د ژوند سندرې څنگه اخلي

جانانه ! چا اینی بلبلو ته په خوله لاسونه

افغان ماشوم شوم یاره ستا غني غني سترگو ته

ورته اوږده مې کړل د سوال واړه واړه لاسونه

ښایي له ژوند سره د مینه نوره پاتې نه وه

اجمله داسې چې د ښکلو پسې وړه لاسونه

۱/۲/۱۳۶۷ خوگیانی - کوزبیار

مات منگی

خانده راخانده زنی دگی تیروه

خیر دی اشنا پر ځان سختی تیروه

دلته اوس څوک د چا په وير کې ژاړي
هر څه دې غلي په زرگه ي تيره

چې دې نادودې ليدې خنده ورته
عمر په شان د ليدو وني تيره

د درديدلي ژوند په دې پړاو کې
راسره خير دی بي وسي تيره

بلبله ژاره د گل وچ ډنډر ته
ورته كيسه د ورک سپرلي تيره

کله راحه د نازولي ياده!
را ته تش لاس خو په تندي تيره
اجمله ولاړ شه هغه وران گودر ته
شپې په مزار د مات منگي تيره

ميوند

غېر له دې بيا ځولې ، ځولې د رباب ترنگه راغلم
لکه افغان زلمی همدا ساعت له جنگه راغلم

خولې خولې ستومانه روح مې په ټپو دمه کړه
پردي مزدور غوندي له بيل او له کلنگه راغلم

خور ريگستان شه ستړی ، ستړی مې په غېږ کې واخله
د هريرود غوندي ستومان له يکاولنگه راغلم

ويده کبان مې د سندرو په ټال وزنګول
د سيند څپه شوم د غره غېږ ته ږنگه بنگه راغلم

د چا ملالي د تنکي ارمان سندرې شومه
ميوندي غږ ووم د رڼو تورو له شرنگه راغلم

لمبې

موږ چې د ښکلو کانو زړو کې زندګي تيروو
څه په هنر يې په ليمو کې زندګي تيروو

تنها حالات مو د سرو شونډو نه خندا شوکوي

کنه د حسن په ورشو کې زندګي تيروو

لکه د خال به رنگونه څنگه نه تورپري

چې په لمبو د انگو کې زندګي تيروو

چې حالات ښه شوه بيا د سپينې خولې غوښتنه كوه

اوس خو د وينو غرغندو كې زندگي تيروو

ته جوړ د سترگو د خندا په انجام نه پوهېږې؟

آخر مالت د پښتنو كې زندگي تيروو

٦، لرم ، ١٣٧٦ خوگيا ني

مانښام

كه د تيارو زيرى مانښام راكوي

راته شفق د ميو جام راكوي

په خونري گودر ټوټي د منگي

د ليونۍ د مرگ پيغام راكوي

لا خو مې راز د مينې پټ ساتلى

دوې نو په څه نوم د بدنام راكوي

سره له عقله مې صحرا ته بيایي

مينه څه بل رنگه مقام راكوي

اې افغانانو اخر شرم نه دی

د غلامی پیغور غلام را کوي

۱۳۷۵ جلال کوټ

دسمال

اخر دا څوک دی چې زموږ د چم جمال اخلي

د چا د تورسترگو رنگ د چا شين خال اخلي

يو خو به وي چې دغه دروند پيټی يې په ولو باروي!؟

څوک خو به خامخا زموږ د غرو وبال اخلي

د هغې پیغلې د بي وسه سترگو اوبنکه شوم

چې زورور يې د ټوپک په زور دسمال اخلي

د سکندر غوندي مې سر هيچا ته نه ټيټيده

عشق زورور دی له لاسو می توره ډال اخلي

خدایه مهدي دې له دريم اسمان راولېږه نور

باچ د سرو رانه د ژوند په نوم دجال اخلي

۱۳۷۵ خوگياڼي

پور

نن د کوم ښکلي گلالي زلمي د مرگ په پور کې

يو گلالي پېغله زموږ له کلي بدو کې وږي

خدايه ! له هسکه زموږ برخه شول د جبر کاني

لکه ږلي را نه تنکي غنم په وږو کې وږي

پرهر ټټر يمه په ژوند مې ډگر نه دی پريښی

ها چې له جنگه تښتي غشي خو په ډډو کې وږي

لکه مرغومی تل د اوښ په شا ټالی وهمه

د کوچی مینه يم هلمند ته مې په کېدو کې وږي

قيامت

چې ښکلي گورم خپلې شونډې خورمه

را کې دا يو خراب عادت پاتې دی

ستا د جيين په سر خو ډېر واوښتل
خو خلک وايي لا قيامت پاتې دی

درود

درود چې مې د عشق د پيغمبر په شونډو پرېوته
څاڅکي مې جانانه د کوثر په شونډو پرېوته

ټول غزل غزل شوم ترنم شومه سندرې شوم
ښايي چې مې گرد د خرڅ خيبر په شونډو پرېوته

زور د بل تنکي د جنازې مې ژبه گونگه کړه
کله مې چې نوم د خوږ اختر په شونډو پرېوته

غږ وکړه څاروانه! قافلې ته چې په ورو درومې
گورې نه چې تېری مساپر په شونډو پرېوته

نوم دې و، خو مست و څه سرور خو په کې نغښتې و
جام غونډې مې گرانه سر په سر په شونډو پرېوته

وينې وې پار پار وې خو رنگو په کې ټالې خوږې
اور شو شو چې مې دا تېری نظر په شونډو پرېوته

اه! د چا سوالگرې بي اسرې وړې ماشومې وو
درد شو څرېکه څرېکه د ((پرهر)) په شونډيو پرېوته

ورکه شوه ښکلا د طبيعت په رنگينيو کې
پرک چې د خندا د خوړ دلبر په شونډو پرېوته

۱۳۷۷، مرغومی، ۱۴ جلال اباد

ترنم

ستا د ښکلا لمبې لمبې ځوانۍ که زور اخیستی
ماهم پر ځان باندي د ټول کلي پېغور اخیستی

ها چې زموږ د کلي ترخې ترې هم مخ پټوي
هغه زموږ د کلي منځ کې ځان ته کور اخیستی

د يکه زار په مستو مستو ترانو مينه

سندرې وسوي د شپانه ترنم اور اخیستی

چې يې ډالۍ ډالۍ مرگي زموږ کابل ليرل

د مرگي وېرې اوس تهران سره لاهور اخیستی

چې ستا په سترگو د وینو پردې خوځي اوږي
سترگو مې ستا له سترگو گرانې سور انځور اخیستی

۱۴، لړم ، ۱۳ ۷۶ جلال اباد

مروارید

هدیرې ته جنازه د کوم شهید وږي
خدایه بیابه څوک د عشق د پیر مرید وږي

د کابل د اضر اه ! عرش ته روان دی
لپې لپې شکایت به له یزید وږي

د جنت حورې امیل ورته ولاړې
ورته سره شالونه ځان سره ناهید وږي

سوداگر دي د بارودو په بدل کې
د زرگي له بدخشان مې مروارید وږي

مرگی

ښکلیه ! لږ وځانده سپرلی راوله

لږ په نڅا مې دا زرگی راوله

د خیال بلبله په هوا شه پسې

یاد د خواږه جانان موسکی راوله

کلاله رنگ مې د زړه وینې ورکړه

د یار منگی مې گلالی راوله

زما د ستړي ستړي ژوند کتاب کې

یو باب ((د خپل ځان خونړی)) راوله

ځاونده یایې زموږ له کلي ورک کړه

یا دې پردیو ته مرگی راوله

۳۰ تله ۱۳۷۶ جلال اباد

د سندرو ژبه

لکه چې یوه وي د اوږدو اوږدو لښکرو ژبه

خدایه یوه مې کړې د لارې د ملگرو ژبه

ورته به یې څه د ځوانی مرگې ځوانی ساندې ویلي

ښه ده چې چا ته یاده نه ده د نښترو ژبه

د شين توتي د ستونې تپ د توپ بدغر وواهه

خکه يې نه گرځي اوس هسې په خبرو ژبه

که مې دې درد ته د غزلو پټۍ جوړې نه کړې

رب مې دې وچه کړي په خوله کې د خبرو ژبه

کلونه وشول چې زموږ پر بام غومبر نه وهي

خاونده گونگه شوه زمونږه د کوترو ژبه

پردی وطن پردی خبرې خدايه چيرې ولاړشي

چاته به ياده وي د سترو مســـــــــــــــــــــــاپرو ژبه

پلی

راشي په کابل زړه کې مې پلی شي

خاندي د بارودو دود کې ښکلی شي

ميشته مې ځای پرځای د زړه دره کې شي

عشق له خپل واره کورگي نه کلی شي

زه چې ورته پرخه پرخه وژاړم

دا دکمر گل شي جل وهلی شي

نور غوندي مې سترگې پرې روښانه وي

کله مې له زړه نه اوس وتلی شي

هله به په سر هسکه شمله ورمه

داچې ټولو ښکلو کې ښاغلی شي

ما هم د وير غېږې ته راپورته کړي

اوبنکه شي ارمان شي غمخپلی شي

زیر مازیگر

اوس هم شمله د هندوکش هماسې دنگه ښکاري

خو پښتنه کېږدی یې غېږ کې ږنگه بنگه ښکاري

د چا غرور چې تاویزو او کوډو نه ماتوه

هغه د شل منگیو میره اوس ملنگه ښکاري

مور یې په سترگو کې نړی نړی ښایست لټوو

ښکلو ته هسې زموږ د زړونو د دنیا تنگه ښکاري

د قاف دیوانو یې پر مخ وحشي نوکاري کښلي

د حرمونو ښاپیری. مو خود بدرنگه ښکاري

چې مې رنځورې هیلې وژني د طبیب په گوتو
زما ددې عصر دشمن خو ډېر بې ننگه ښکاري

خره شمله د سور سالو تر چنگه وبرېښیده
وايه اجمله! چې اوس زير مازيگر څنگه ښکاري

بغدادی کوتره

خدای ښلي اسحاق ننگيال ته:

د مينې تور له رنگه تور کړم اوس مې تور خوښيږي
ستا له نړۍ نړۍ ښايست نه مې تور خال واخيسته

زموږ د يثرب خورما به نور د چا په غږ و ناڅي
وخت خو زموږ د ړنگ مسجد ځينې بلال واخيسته

د مرگ قاصد تير شو په گوانښ زموږ له ړنگ گودره
د شعر د پېغلې له وربل يې د ننگ شال واخيسته

خلکو ويل د اموخته کوترو ښکار گنا ده

خو چا زموږ د بغدادی کوتر وبال واخیسته

د خندا پېغله مې په شونډو هسې نه ژړېږي
وچو پارو یې د ټوپک په زور دسمال واخیسته

نور به د خیال ریگزارو دښتو کې پرې څنگه زغلي
د مرگ ډبرې یې د سپین اس د پښو نال واخیسته

شپول

څوک مې په غېږه کې راټول ونېوه
که مې له لمره چاپیر شپول ونېوه

خدایه له سترگو یې سرور ورېده
ورته مې خود د زړه کنډول ونېوه

دا خو د نور له غېږ خالي لاس راغلم
چې تور ماښام ته مې کچکول ونېوه

ستا د خندا څومره یاغي لښکر وو
د زړه وطن یې رانه ټول ونېوه

خدایه ! باران کړه کنه ورژبده

تندې د غره داړخ غاتول ونېوه

څه شول ، زمور د اتن ژني څه شول

چا غنیمت کې رانه ډول ونېوه

۸ ، زمري ، ۱۳۷۷ خوگياڼي کنډۍ

لـو

لو کې د لوگرو په ملا ماته شوه

لخته وه ملگرو په ملا ماته شوه

رنگه شوه ها دنگه ځواني رنگه شوه

چوپ شوه له سندرو په ملا ماته شوه

بڼايي شپون په زير کې نغمه ونېوه

ځانگه د گورگورو په ملا ماته شوه

خدایه چې ترې شين گړی ټوټې نه شي

لوپري په ډبرو په ملا ماته شوه

زوره ستا د تبر فولادي څوکه

زمونږه د نښترو په ملا ماته شوه

ستا د تومت توره که تيره وه خو

زمور د عشق د زغرو په ملا ماته شوه

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**